

účelu, aby bolo zistené, že J. S. vlastnoručne podpísal plnomocenstvo, lebo verejný notár v dotyčnom protokole zistil, že toto overiť nemôže. Zaznamenanie jednoduchých vyjadrení obžalovaných o tom, čo sa vraj stalo pred tým v neprítomnosti verejného notára, nemohlo nahradiť predpísané overenie podpisu J. S. a preto nemohlo byť týmto záznamom preukázané, že podpis J. S. je vlastnoručný. Verejný notár, ktorý v protokole spísal vyjadrenia obžalovaných, týmto nepotvrdil, že obsah týchto vyjadrení je pravdivý, ani verejný notár nebol obžalovanými uvedený do omylu pri overení skutočnosti. Obsah »listinného osvedčenia« nie je nepravdivý. Listina táto osvedčuje len to, čo pred menovaným verejným notárom bolo tvrdené, ale neosvedčuje ani nepotvrdzuje pravdivosť obsahu tohoto tvrdenia. Je len osvedčením toho, čo obžalovaní pred verejným notárom tvrdili, nie však potvrdením pravdivosti podpisu J. S. Chýba tu tedy jeden z podstatných predpokladov prečinu podľa § 400, odst. 1 tr. zák. a následkom toho neľze v tomto prípade vôbec uznať na trestný čin. Pokiaľ tedy obžalovaná R. S. bola uznaná vinnou z prečinu podľa § 400, odst. 1 tr. zák., sú rozsudky obidvoch nižších súdov dotknuté zmätkom podľa § 385, čís. 1 a) tr. p. Preto bolo treba v tomto bode vyhovieť zmätočnej sťažnosti tejto obžalovanej. Ponevác však ten istý zmätok týka sa aj výroku o vine obžalovaných Dra O. F. a F. K., bolo treba k tomu prihliadnúť z úradnej moci v smysle 4. odst. § 387 tr. p. a v dôsledku toho na základe 1. odst. § 33 por. nov. zrušiť rozsudky obidvoch nižších súdov, pokiaľ ide o odsúdenie pre prečin podľa § 400, odst. 1 tr. zák., a všetkých troch obžalovaných sprostíť obžaloby pre tento prečin na základe § 326, čís. 1 tr. p.

Čís. 5114.

Nekalá súťaž.

Ak ide o trestný čin pokračujúci, treba šesťtýždňovú lehotu k podaniu súkromného návrhu (§ 34, odst. 2 zák. čís. 111/27 Sb. z. a n.) rátať odo dňa, kedy sa súkromný žalobca dozvedel v poslednom číne obžalovaného.

(Rozh. zo dňa 27. októbra 1934, Zm III 114/34.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti M. L., obžalovanému z prečinu nekalej súťaže, na základe verejného pojednávania o zmätočnej sťažnosti súkromného obžalobcu H. W. podľa 1. odst. § 35 por. nov. zrušil rozsudky obidvoch nižších súdov a vec vrátil súdu prvej stolice k novému pojednávaniu a rozhodnutiu; zmätočnú sťažnosť poukázal na toto rozhodnutie.

Dôvody :

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal súkromný žalobca zmätočnú sťažnosť na základe dôvodu zmätku podľa § 385, čís. 1 c) tr. p., namietajúc, že nižšie súdy mylne vyriekli, že súkromný návrh bol v tomto prípade podaný po uplynutí šesťtýždňovej lehoty, tedy opozdene. Najvyšší súd nemohol o tejto námietke rozhodnúť meritórne, lebo neboly zistené

skutočnosti, podstatné pre toto riešenie. Najvyšší súd súhlasí síce s názorom odvolacieho súdu, že pre počítanie lehoty ku podaniu súkromného návrhu neplatí predpis § 11 tr. p., lež predpisy práva materiálneho. Pokiaľ by tedy trestný čin bol dokončený pred 1. júlom 1932, bol by súkromný návrh, ktorý prišiel k súdu 15. augusta 1932, opozdený, lebo súkromný žalobca dozvedel sa o čine a o páchatel'ovi 1. júla 1932. Avšak zmätočná sťažnosť právom namieta, že nižšie súdy prehliadly, že predmetom trestného oznámenia a obžalovacieho spisu bol pokračujúci čin, spáchaný od júna do augusta 1932. V trestnom oznámení bolo najmä výslovne uvedené, že 2. (správne 1.) júla 1932 súkromný žalobca obdržal písomnú zprávu o tom, že obžalovaný dopustil sa zľahčovania jeho podniku, ďalej však bolo uvedené, že obžalovaný v tomto zľahčovaní pokračoval, aj keď bol (zrejme po onej zpráve) súkromným žalobcom a jeho právnym zástupcom vyzvaný, aby sa zdržal nepravdivých údajov. Na konci trestného oznámenia bolo uvedené, že obžalovaný »ešte dnes«, t o t i ž v a u g u s t e 1932 v tomto počínaní pokračuje. Z tohoto obsahu trestného oznámenia plynie bezpochybné, že súkromný návrh týkal sa trestného činu pokračujúceho, ktorý bol spáchaný jednak v dobe pred 1. júlom 1932, jednak aj po tejto dobe, najmä aj v auguste 1932. S týmto obsahom trestného oznámenia súhlasí tiež obsah obžalovacieho spisu, podľa ktorého súkromný žalobca žaloval obžalovaného, že od júna do augusta 1932 zľahčoval jeho podnik. Odvolací súd rátať lehotu ku podaniu súkromného návrhu od 1. júla 1932, nebral tedy v úvahu tvrdenia súkromného žalobcu, že obžalovaný pokračoval v trestnom čine aj po tomto dni, najmä aj v auguste 1932. Ponevác však podľa obsahu trestného oznámenia a obžalovacieho spisu išlo tu o pokračujúci trestný čin, lehota ku podaniu súkromného návrhu má sa rátať odo dňa, ktorého súkromný žalobca sa dozvedel o poslednom čine obžalovaného, ktorým tento zľahčoval podnik súkromného žalobcu. Preto, aby mohlo byť rozhodnuté, či súkromný návrh bol včas podaný, treba zistiť, ktorého dňa pred podaním trestného oznámenia bol obžalovaným vykonaný posledný čin zľahčovania podniku súkromného žalobcu, po prípade tiež, kedy sa súkromný žalobca o tomto poslednom čine dozvedel. Bez takéhoto zistenia nemohly nižšie súdy správne rozhodnúť otázku, či súkromný návrh bol včas podaný. Vyskytuje sa tu tedy prípad 1. odst. § 35 por. nov. a preto najvyšší súd v smysle tohoto ustanovenia zákona zrušil rozsudky obidvoch súdov a vrátil vec k novému pojednávaniu a rozhodnutiu, zmätočnú sťažnosť však poukázal na toto rozhodnutie.

Čís. 5115.

Zánik stíhacího práva podle § 530 tr. zák., neučinil-li soukromý žalobce, — nechav svůj původní stíhací návrh, jehož předmětem byla činnost obžalovaného, vztahující se na první vydání závadné brožury, padnutí prohlášením, že předmětem trestního řízení není první, nýbrž až další vydání brožury —, v propadné šestinedělní lhůtě § 530 tr. zák., co zvěděl sám (nikoli jeho právní zástupce), že urážlivé útoky jsou i v novém vydání brožury, nový stíhací návrh, jehož předmětem by byla